



ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину помісну Українську
православну церкву!

Часопис Волинської єпархії
Православної церкви України

№ 11 (180) листопад 2019 р.



Луцький міський деканат провів пізнавально-виховний захід «Покрова у древньому Лучеську» для вихованців недільних шкіл обласного центру і їхніх батьків. Докладніше про це – на с. 8



З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

**11 листопада – преподобномучениці
Анастасії Римлянки**

Тільки земним жертвним життям, глибокою вірою можна заслужити Царства Божого, а урівнятися зі статусом святого випадає тільки тим, хто на вівар поклав життя, не шкодуючи власного єства заради служіння законам Божим.

Такою була й Анастасія із Рима, яка в трилітньому віці залишилася сиротою. Шляхи Господні привели її до ігумені Софії, яка і взяла маленьку дівчинку на виховання до себе в невелику жіночу обитель. Творець нагородив юну послушницю надзвичайною красою, і слава про її вроду рознеслась по околиці. Але діва посвятила всю свою любов Небесному Нареченому. Почувши про красу Анастасії, нечестивий военачальник Пров послав своїх слуг привезти її до ньо-

го. Насельники монастиря, не відмикнувши головних воріт, утекли іншими з протилежного боку, залишивши Анастасію та ігумену одних.

Увірвавшись на територію обители, слуги завимагали у матінки Софії видати їм дівчину. Настоятелька відповіла їм: «Так, я з радістю віддам вам її, почекайте дві години, поки я її наряджу...»

Слуги думали, що Софія буде наряджати її мирським одягом, тому погодились. Але та завела діву в церкву і, поставивши її перед віварем, «наряджала» духовною одежею і настановою на важкі випробування й муки, які повинна достойно витерпіти, щоб стати навіки у Царстві Небесному.

Юна Анастасія покірливо вийшла назустріч озброєним воїнам. Язичник Пров, побачивши її молодість і красу, намагався

спочатку лестоцями спокусити її, змусити відмовитися од віри Христової. Свята твердо відповідала: «Мій Чоловік, моє багатство, життя і моя радість – Господь мій Ісус Христос, і страхом мук ти не відлучиш мене від Господа!»

Почалися жорстокі тортури. Анастасія мужньо переносила їх, славлячи й оспівуючи Творця. У люті кати відрізали їй язик. Народ, побачивши нелюдські знущання над святою, обурився, і правителі міста змушені були припинити тортури. Незабаром вони обезголовили мученицю. Тіло святої Анастасії було кинуте за містом на поживу диким звірам, але Бог не допустив наруги над мощами. Ігуменя Софія знайшла понівечене тіло преподобномучениці і з двома помічниками-християнами поховала його.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **6 грн 07 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

Паломництво до унікальної реліквії в Луцьку

21 вересня, в день Різдва Пресвятої Богородиці та її Холмського чудотворного образу, в обласному центрі відбулася щорічна проща до цієї святині, що зберігається в Музеї волинської ікони й датується XI ст.

Після Божественної літургії у кафедральному соборі Святої Трійці хресний хід вирушив до музею. Тут, на ганку, реліквію встановили в спеціальному кивоті, перед нею відбувся акафіст Пресвятої Богородиці.

Службу очолив канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, із ним правили декани: Свято-Троїцького собору – протоієрей Микола Нецькар, луцький міський – протоієрей Михайло Онищук, луцький районний – протоієрей Володимир Присяжнюк. Учасниками прощі були також: інше духовенство, викладачі та студенти Волинської православної богословської академії, багато мирян. Усі богомольці підійшли й ушанували цілуванням велику святиню. Хто мав бажання і можливість – склав пожертву на реставрацію інших образів.

На завершення акафіста до музею приїхав митрополит Луцький і Волинський Михаїл, який цього дня звершував Божественну літургію в с. Берестяни Цуманського деканату. Виголошуючи подячне слово, архієрей підкреслив, що сьогодні ми йдемо до Діви Марії з великою шаную, любов'ю і вдячністю. А вже 21 вересня відзначаємо її день народження і вітаємо ще більше, ніж вітаємо з іменинами дорогих друзів.

Високопреосвященний, згадуючи вислів «скажи, хто твій друг, і я скажу, хто ти», побажав паломникам дружити зі святими і завжди з відкритим серцем приходити до них.

На завершення зі словами вдячності до присутніх звернулася й завідувач музею Тетяна Єлісеєва.

Луцька парафія відзначила храмове свято та день сім'ї

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл відвідав парафію Святителя Феодосія Чернігівського (вул. Володимирська, 70), що в обласному центрі. 22 вересня владику очолив Божественну літургію з нагоди празника та молебень з нагоди дня сім'ї, який на всецерковному рівні відзначається із цього року.

У проповіді архієрей нагадав про сімейні цінності й зазначив, що молоде подружжя повинно саме визначити свої пріоритети, а також іти на взаємні поступки у складних ситуаціях.

З архієреєм молилися міський декан протоієрей Михайло Онищук, настоятель парафії протоієрей Петро Стеблина, духовенство міського та районного благочиння.

Виникнення цього храму в XIX ст. мало військові-політичні причини. А вже неподає розміщувалась військова частина, в якій було багато вихідців саме з Чернігівської землі. Тому і храм назвали на честь святого Феодосія, архієпископа Чернігівського.

Під Луцьком перебувала ікона, привезена з Афону

До храму Архістратига Михаїла с. Грка Полонка Луцького районного деканату привезли ікону «Розрада і втіха» з Ватопедського монастиря, що на святій горі Афон. Цей образ написаний в тій обительі й прикладено до оригіналу.

22 вересня після зустрічі святині на території храму декан та настоятель парафії протоієрей Володимир Присяжнюк відслужив акафіст перед іконою. І далі щодня в храмі правили акафіст.

29 вересня, у неділю, після Божественної літургії відбувся хресний хід із образом до каплиці Мучениць Віри, Надії, Любові та їх матері Софії. Після цього реліквію передали на наступну парафію.

У луцькому музеї знаходиться Требник Петра (Могили)

До Луцька потрапило діаспорне перекладання книги «Евхологон, альбо

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ



22-га неділя після П'ятдесятниці

Цього дня Православна церква згадує Христову притчу про багача і Лазаря.

На Божественній літургії читається такий євангельський уривок: «Один чоловік був багатий, одягався в порфиру і висон і щодня розкішно бенкетував. Був же один убогий на ім'я Лазар, що лежав біля воріт його весь у струпах і бажав насититися крихтами, що падали зі столу багача; пси, проходячи, лизали струпи його. Прийшло вмерти вбогому, і віднесений був ангелами на лоно Авраамове. Помер же і багатий, і поховали його. І в пеклі, будучи в муках, він підняв очі свої, побачив здалеку Авраама і Лазаря на лоні його. І, голосно закличавши, сказав: отче Аврааме, змилосоєрське наді мною і пошли Лазаря, нехай умочить кінець пальця свого у воду та прохолодить язик мій, бо я мучусь у полум'ї цьому. Але Авраам сказав: чадо! Згадай, що ти одержав уже блага твої за життя твого, а Лазар – тільки зло; отже, тепер він тут тішиться, а ти страждаєш. І, крім усього того, між нами і вами утверджена велика безодня, так що ті, які хочуть перейти звідси до вас, не зможуть, так само звідти до нас не переходять. Тоді він сказав: так благаю тебе, отче, пошли його в дім батька мого. Маю бо п'ятьох братів, нехай засвідчить їм, щоб і вони не прийшли в це місце муки. Авраам сказав йому: у них є Мойсей і пророки; нехай слухають їх. Він же сказав: ні, отче Аврааме! Але коли хто з мертвих прийде до них, покаються. Тоді Авраам сказав йому: якщо Мойсея і пророків не слухають, то хоч би хто і з мертвих воскрес, не повірять» (Лк. 16:19–31).

Із когортою Лазарів ми зустрічаємось дуже часто: із нашими знайомими, колегами, навіть родичами, які потребують уваги, співчуття і допомоги. У багатьох випадках ми маємо ж можливість їм допомогти, проте...

Як кажуть, своя сорочка ближче до тіла і зайвий шматок знадобиться для власних потреб. Є гарне українське прислів'я: якби знав, де впадеш – соломки би притрусив». Та якщо

Молитвослов или Требник». Його презентація відбулась 26 вересня у Музеї історії Луцького братства.

Книгу передав член Луцького Хрестовоздвиженського братства (відродженого) Михайло Герець зі США. Цей унікальний фоліант він надіслав почесному голові братства Андрієві Бондарчуку, який і представив цю книгу.

У презентації взяли участь, зокрема, завідувач музею Олена Бірюліна, місцеві науковці, історики, релігієзнавці.

Требник, вагою в 7 кілограмів, постійно експонуватиметься в музеї.

Капелана удостоєно грамоти облради

Військовому священникові, настоятелю парафії Йоана Предтечі в Луцьку протоієрею Володимирові Трушу вручили почесну грамоту обласної ради.

Як стало відомо 27 вересня, душпастир отримав відзнаку «за мужність, самовідда-

поглянути на питання допомоги ближнім, стає зрозумілим навіть місце і час грішного падіння. Проте знову тішимо себе думкою про незвіданість життя після смерті. Отож і поспішаємо створювати «рай» на землі. А вже ж і «пальці руки згинаються тільки до себе».

Проте притча в Луки є дуже виразна та легка до розуміння й делікатно пригадує нам те, що досить промовисто Ісус говорив «побожним» людям свого часу: біля нас є хворі, каліки, вбогі, заблукані грішники та безліч інших категорій людей, котрим через нас Господь хоче подарувати любов, надію та віру...

Ісус хоче, щоб воля Отця була як на небі, так і на землі. Це, по суті, і є основною вимогою для встановлення Божого Царства, котре, за словами св. Павла, «не їжа і не пиття, але праведність, мир і радість у Святому Дусі» (Рим. 14:17). Праведності, миру та радості неможливо досягнути, якщо ми не відкриті на Христову благодать, яка може зростати в нас тоді, коли наше серце подібно до Ісусового буде відкрите на співстраждання та милосердя до потребуючих. Ісус закликає нас до того, щоб бачити сучасних Лазарів та реагувати на їх страждання без холоднокривних пояснень для себе, що, мовляв, маємо інші завдання та всім не допоможемо. Через цю притчу Бог пропонує Свій план успіху кожного з нас. Ми тішимо себе думкою про глобальні героїства на користь суспільства, вплив на свідомість широкого кола читачів у соціальних мережах, проте не спроможні на елементарну поміч конкретній людині у конкретній справі. Легко служити всьому народу, але важко допомогти одному Лазарю...

Ця простенька притча, яка дає можливість звільнитися від надмірних самонавіяних ілюзій, спонукає нас жити за правилом, яке знаємо з Писання у нашому повсякденному житті, щоб могли чимраз більше відкривати для себе силу Воскреслого із мертвих, яка діє у всіх віруючих.

Віталій КЛИМЧУК

ність і відвагу, виявлені у боротьбі за цілісність України».

Отець Володимир неодноразово їздив у складі волонтерських груп на Донбас, надавав гуманітарну допомогу.

Маленькі парафіяни поздоровили осіб поважних літ

Напередодні Міжнародного дня людей похилого віку вихованці недільної школи парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Сквірче Горохівського деканату привітали «винуватців» цього свята.

29 вересня після Божественної літургії у храмі діти виголосили вірші-привітання та заспівали пісень. Організували свято настоятель парафії протоієрей Павло Борунов та викладачі недільної школи.

Капелани привітали бійців Севастопольської бригади

3 нагоди річниці створення 204-ї Севастопольської бригади тактичної авіації

в Палаці культури обласного центру 4 жовтня відбулись урочисті заходи.

У них взяли участь і військові священники. Душпастир подякували незламним воїнам за вірність присязі, яку вони продемонстрували в 2014 році, гідність і патріотизм.

В урочистостях також були учасниками представники влади та громадськості.

У Несвічі молилися за Вітчизну та її воїнів

До Дня захисника України, Дня українського козацтва в цьому селі Луцького районного деканату військові капелани 5 жовтня відслужили молебень за Батьківщину, її оборонців та весь наш народ.

Спочатку священнослужителі помолились у храмі Архістратига Михаїла, потім хресним ходом вирушили до курганів, де поховані козаки Северина Наливайка. Тут теж вознесли молитви за героїв, які віддали своє життя, захищаючи Україну.

Потому настоятель парафії священник Сергій Мельничук вручив подяки від ГО «Військові капелани Волині» присутнім ветеранам АТО.

У Мизовому відспівали бійця 14-ї ОМБр

Загиблого від кулі снайпера старшого солдата Юрія Тишика похоронили у рідному селі на Старовижівщині.

6 жовтня декан протоієрей Іван Зеленко очолив похорон. Із ним правили військові капелани та настоятель місцевої парафії священник Ігор Кухта.

Спочатку духовенство відслужило заупокійну літію в хаті полеглого, потім хресним ходом відправилися до храму. Тут священнослужителі звершили чин похорону.

Похорони Юрія на сільському кладовищі з почестями.

Юрій Тишик у 2016 році проходив службу в 93-й окремій механізованій бригаді, а влітку цього року підписав новий контракт із 14-ю ОМБр. Третього жовтня під час несення служби на Луганщині його життя обірвала ворожа куля.

Освятити приміщення «12 каналу»

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 8 жовтня здійснив чин освячення приміщення й транспортних засобів місцевого телеканалу в обласному центрі.

Під час проповіді високопреосвященний нагадав про відповідальність роботи журналіста. А вже словом можна не лише підбадьорити, але й розчарувати, прищепити не тільки добро, але й зло. Архієпископ зробив порівняння: так само, як священника буде спитано, як він вів свою паству, так і журналіста Господь запитає, куди він спрямовував народ.

Разом із владику молилися духовенство кафедрального собору Святої Трійці, керівництво та працівники каналу.

Камінь-каширського декана нагороджено грамотою облради

Капелан, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в Каміні-Каширському, протоієрей Володимир Мицько 12 жовтня отримав почесну грамоту обласної ради.

Душпастиря відзначили, оскільки він неодноразово передавав гуманітарну допомогу, опікувався військовослужбовцями в зоні проведення ООС.

З нагоди Покрови проводили численні заходи за участю духовенства

На Покрову Пресвятої Богородиці, крім Богослужіння у храмах, відбулися інші відправи та заходи до Дня захисника України, Дня українського козацтва та 77-ї річниці створення УПА.

У це свято в обласному центрі вшанували воїнів, загиблих за незалежність України. Зокрема, на Алеї слави міського кладовища поблизу с. Гараджа декан монастирів архімандрит Константин (Марченко) разом із настоятелем місцевого храму священником Ярославом Черенюком відправили заупокійну літію.

14 жовтня відбулася посвята 451-го учня обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою ім. Героїв

Закінчення на с. 3

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2

Небесної сотні. Благословив вихованців закладу канцлер єпархії протоієрей Микола Цап. Він закликав ліцеїстів бути гідними продовжувачами своїх попередників та стати надійними захисниками Батьківщини. «Нехай Мати Божа оберігає Своїм небесним покровом усіх вас», – побажав панотець.

Того ж дня на головній площі міста відбувся II Всеукраїнський фестиваль повстанської пісні «За Україну! За її волю!». Перед початком дійства його благословив голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

Напередодні Покрови, 13 жовтня, на території кафедрального собору Святої Трійці розпочався етнічний фестиваль «Ліра-фест». Тут виступили учасники з Білорусі, Польщі та різних регіонів України. Старовинна музика звучала й біля храмів Холмської ікони Богоматері та Хрестовоздвиженського.

10 жовтня у Волинському краєзнавчому музеї відбулася зустріч військовиків частини 1141 Національної гвардії з вихованцями згаданого ліцею. Зокрема, капелан цієї частини священник Сергій Лівончук розповів про служіння армійського душпастиря, його місію і роль, а також про інститут капеланства.

Військовий священник протоієрей Валерій Владика 11 жовтня вперше відправив Божественну літургію в луцькій в/ч А2466. Захисники Вітчизни приступили до Таїнств Сповіді та Причастя.

3 нагоди Богородичного свята від духовенства Луцького міського деканату в Музей українського війська та військової техніки передали ікону Покрови Пресвятої Богородиці.

У селі Старики відзначили 10-річчя каплиці

14 жовтня митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив молебень у цьому селі Горохівського деканату з нагоди храмового свята каплиці Покрови Пресвятої Богородиці та 10-ліття її освячення.

Із архієреєм молилися настоятель божниці священник Микола Качмар, духовенство благочиння, голови Перемильської сільської ради Надія Маселко та Берестечківської міської Валентина Залевська, парафіяни.

За словами о. Миколи, каплицю на цьому місці було споруджено у 1872 р. Проте в радянські часи святиню зруйнували. Уже з відновлення незалежності у 2009 р. знову збудували й освятили на честь Покрови Пресвятої Богородиці.

Луцьк: освячено центр реабілітації УБД

Під час відкриття сучасного центру для реабілітації учасників бойових дій 15 жовтня його освятив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Із владику молилися військові капелани, працівники установи, представники влади та громадськості, воїни.

Цей заклад спрямований не лише на психологічну допомогу військовикам, а й щоб відновити фізичний стан. Тут розташовано гідромасажні ванни, басейн, душ Шарко, кімнати для занять на різноманітних тренажерах, соляна кімната і т. ін.

Поліська газета написала про священника-майстра

Настоятель парафії Різдва Йоана Предтечі в с. Кримне Камінь-Каширського деканату священник Олег Мицько розповів виданню «Полісся» (polissia.net) про своє хобі.

Душпастир створює гравюри на склі та дзеркалах, а також виготовляє сувенірну продукцію з невибagliвого матеріалу. Ця робота «вимагає неабиякої терплячості та ретельності у характері умільця, – стверджує о. Олег. – Адже освоївши дзеркало, а це більш вимогливий матеріал, бо на ньому візуально збільшується кожен дефект, можна творити все що завгодно. Гра світла на вирізаних орнаментах помітно оживляє інтер'єр. Тому такий вид обробки ніколи не вийде з моди».

Повністю публікацію можна прочитати

ЄДИНА ЦЕРКВА

ВИЗНАННЯ ЕЛЛАДСЬКОЇ ЦЕРКВИ: ЯК РЕАГУЮТЬ ВОЛИНЯНИ



У нашій єпархії уважно стежать за історичними церковними подіями й, по можливості, беруть у них участь.

Зокрема, протоієрей Олександр Вронський, настоятель луцької парафії Преподобного Іова Почаївського та військовий капелан, 19 жовтня побував на Божественній літургії в м. Салоніки. Під час цієї відправи, яку служили Вселенський Патріарх Варфоломій і Архієпископ Афінський та всієї Еллади Єронім, уперше в Греції пом'янули Митрополита Київського і всієї України Епіфанія. Предстоятель Константинопольської церкви подякував очільникові Елладської за те, що він ім'я владики Епіфанія в диптих (спеціальний список), завершивши таким чином визнання автокефалії Православної церкви України.

Як відомо, Російська церква очікувано негативно відреагувала на рішення грецького архієрейського собору, запровадивши так звані персональні санкції до тих його членів, які підтримали ПЦУ.

Головний редактор радіостудії «Благо» Волинської єпархії протоієрей Віктор Пушко з цього приводу висловив свою думку у «Фейсбуці». Душпастир зазначив, що в Греції, на територіях єпархій, митрополити яких уже співслужили або підтримали ПЦУ, знаходяться великі святині – мощі апостола Андрія Первозваного, святих Феодора Стратилата, Димитрія Солунського, Григорія Нисського, Григорія Палами, Євфимія Нового, Феодори Мироточивої, реліквії древнього монастиря Панагія Довра, ікона Богоматері «Панагія Сумела» тощо. «Судячи з усього, – робить висновок о. Віктор, – молитись там тепер своїм вірним Московський патріархат не благословляє (читає – не дозволяє). І список цей буде поширюватись».

Сподіваємося, визнання Еллади посприє тому, що в Україні священнослужителі й миряни активніше покидатимуть МП, церкву агресора, і возз'єднуватимуться з Православною церквою України.

Прот. Віталій СОБКО, Ольга ВЕРЕМЧУК

ЧОМУ ЦЕРКВА ЕЛЛАДИ ВИЗНАЛА НАС ПЕРШОЮ?

Отож, засвідчення канонічної самоврядності Православної церкви України з боку одновірців з інших країн триває. Слідом за Томосом, наданим Вселенським Патріархатом, нашу автокефалію ствердила Грецька православна церква (офіційна її назва – Церква Еллади). Цікаво, чому із решти тринадцяти автокефальних церков світу саме вона першою включилася в цей процес?

Грецька Республіка доволі незвичайна в сучасному світі. Вона одна з небагатьох у Європейському Союзі, де основна церква (до якої належить 98 % населення!), є державною.

В конституції країни записано: «Панівною в Греції релігією є релігія Східної Православної Церкви Христової. Православна церква Греції, яка визнає своїм главою Господа нашого Ісуса Христа, нерозривно віроучительно пов'язана з Великою церквою Константинополя і зі всякою іншою єдиновірною Церквою Христовою, неухильно дотримується, так само, як і вони, святих апостольських канонів і священних традицій. Вона є автокефальною й управляється Священним синодом архієреїв, які перебувають на церковній службі...».

Разом з тим, усі священнослужителі Церкви Еллади мають статус державних службовців. Вони, викладачі духовних навчальних закладів, учителі Закону Божого в середніх школах одержують заробітну плату з казни.

До державних свят у Греції належать: Хрещення Господнє (Богоявлення), Чистий понеділок (за сім тижнів до Великодня), Пасха Христова, Успіння Богородиці, Різдво Ісуса Христа (за новим стилем; що, правда, є численні старостильні розколи).

Хоча греки стали християнським народом одні з перших, проте православ'я Еллади здобуло самоврядний статус тільки в XIX ст. Справа в тому, що в XV ст. землі, заселені греками, завоювали турки-османи, зробивши Константинополь – столицю Візантійської імперії – Стамбулом, столицею Османської імперії. Коли в 1822 р. Греція здобула незалежність від турків, держава (саме держава!) в 1833-му проголосила й незалежність, себто автокефалію, її Православної церкви від Вселенського патріархату, центр якого так і лишився у Стамбулі, в дільниці Фанар. Цю автокефалію було визнано через 17 літ: у 1850-му

Вселенський патріарх видав Церкві Еллади такий же документ, як і нам у 2019-му, – Томос.

Але після Першої світової війни Османська імперія, що називала себе Вічною державою, розпалась, як розпадаються врешті-решт усі імперії на світі: чи то Римська, чи Британська, чи радянська... У 1928 р. від Туреччини до Греції відійшли так звані Нові землі, чи Північні території, населені греками. У церковному розумінні вони управляються подвійно: формально й надалі належать до Вселенського патріархату, але є складником Церкви Еллади.

Також деякі інші частини Грецької Республіки підпорядковуються Фанарові. По-перше, це Гора Афон, своєрідна чернеча республіка, яка сформована з багатьох чоловічих монастирів, має свій орган керування, але визнає Вселенського Патріарха як свого главу. По-друге, це острови Північні Споради, або Додеканес, які прямо підлягають Фанару. По-третє, острів Крит, православна церква якого напівавтономна у межах Вселенського патріархату.

Тож Греція має надзвичайно міцні, хоч і не завжди безхмарні, стосунки з центром православ'я в теперішній Туреччині. Якщо Фанар зачепити інтереси Московського патріархату в Україні, то можна було бути певними: вже хто-хто, а Церква Еллади його підтримає.

Ще одна надзвичайно важлива деталь: законодавство Греції фактично не дає змоги створювати на її території «паралельні структури» інших автокефальних церков, наприклад, Російської, тож тут і не піддаються на такий шантаж МП.

Елладське православ'я належить до так званої сім'ї грецьких церков, тобто тих, які діють у різних країнах на грецьких етнічних територіях або більшість яких (принаймні в керівництві) становлять греки діаспори. Окрім Церкви Еллади, це також Церкви Кіпру, Албанії, Єрусалимський та Олександрійський патріархати.

Напевне, «грецькі церкви» одна за одною визнаватимуть автокефалію ПЦУ. «Сім'я слов'янських церков» – Болгарії, Сербії, Чехії та Словаччини, Польщі – значно більше підлегла тиску Москви, тож вони, імовірно, визнають нашу самоврядність дещо пізніше.

Віктор ГРЕБЕНЮК

на єпархіяльному сайті Pravoslaviavolyni.org, у розділі «Статті».

У соборі відправили чин похорону Олексія Веремійчика

18 жовтня митрополит Луцький і Волинський Михаїл у кафедральному соборі Святої Трійці очолив відспівування загиблого директора департаменту сім'ї, молоді та спорту Луцької міськради.

Виголошуючи проповідь на завершення богослужіння, архієрей підкреслив, що потрібно поспішати жити і творити добрі діла. Адже ніхто не знає, коли Господь покликає кого до себе. І тоді Бог зважатиме на тебе за молитвами рідних і близьких, друзів. Усі, для кого ти творив добрі спра-

ви, пам'ятатимуть про тебе й молитимуться.

Також владику зазначив: «Ми прийшли не лише, аби провести Олексія в останню дорогу. Ми прийшли зі словами вдячності до людини, яка була дійсно слугою народу й працювала на благо лучан, піклувалася про майбутнє нашої нації».

Крім родини, у відправі взяли участь багато інших мирян – представники влади, громадськості, небайдужі лучани. Поховали спочилого на цвинтарі у с. Городище Луцького районного деканату.

Олексій Веремійчик народився 9 червня 1984 року в Луцьку. У 2007 році закінчив Національний університет «Львівська політехніка» й отримав вищу освіту за спеці-

альністю «Прикладна лінгвістика». З 2008 по 2014-й був головним спеціалістом, завідувачем сектора аналітично-інформаційної роботи та прогнозування Відділення національної служби посередництва і примирення у Волинській області. З 2014 року – начальник відділу у справах сім'ї та молоді Луцької міської ради, з 2017-го – директор департаменту сім'ї, молоді та спорту міськради.

35-річний посадовець загинув 12 жовтня під час риболовлі на озері Люб'язь на Любешівщині. Сильний вітер, що зірвався, перекинув човен із рибалками. Трьох чоловіків урятували, а Олексія шукали майже п'ять днів. Тіло знайшли на дні приблизно на тому ж місці, де вони й перекинулися.

Інформаційна служба єпархії

ВАРТО ЗНАТИ

У ДЕНЬ ТЕЗОІМЕННИН ВЛАДИКА ВІДВІДАВ КІВЕРЦІ



13 жовтня, на свято Михаїла, першого митрополита Київського і всієї Русі, відправили Божественну літургію в киверецькому соборі Покрови Пресвятої Богородиці, яку очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Надто багато священнослужителів і мирян бажали розділити молитву в день великого Богородичного свята з високопреосвященним. Тож архієреєві довелося відзначати храмовий празник, а заодно й день ангела, у цьому райцентрі напередодні Покрови.

Із керуючим єпархією молилися: канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин, декан і настоятель собору протоієрей Іван Семенюк, інші благочинні, священнослужителі.



Разом з усіма молилися народний депутат Ірина Констанкевич, міський голова Володимир Жгутув, інші представники влади, громадськості, парафіяни.

А напередодні ввечері митрополит очолив усенічну, після якої його привітали соборне духовенство, викладачі та студенти ВПБА. Цікаво, що вихованці академії поздоровляли владу віршами різними мовами.

Святитель Михаїл, який є небесним покровителем керуючого нашої єпархії, був першим Предстоятелем православної церкви в нашій країні від Володимирового хрещення Київської Русі. Існує переказ, що в 988 році з Царгорода князь Володимир повернувся із цим Божим угодником.

Ольга ВЕРЕМЧУК. Світлина інформаційної служби єпархії

ЄДИНА ЦЕРКВА

АРХІЄРЕЙ ОЧОЛИВ ПРЕСТОЛЬНЕ СВЯТО У БЕРЕСТЯНОМУ



21 вересня, на Різдво Пресвятої Богородиці, митрополит Михаїл уперше відвідав парафію цього села Цуманського благочиння після її переходу в лоно ПЦУ. З цієї нагоди та престольного свята керуючий єпархією очолив Божественну літургію.

Під час проповіді високопреосвященний нагадав сутність перебування людини на землі. Її головна місія – прославляти

Господа. «Православний – це не вивіска на церкві», – пояснює владика Михаїл. Це спосіб мислення та нашого життя – правильно славити Господа, переконає архієпископ.

На завершення Богослужіння архієрей вручив благословенні грамоти активній парафіянці Надії Папезук та церковному хору.

Із митрополитом служили настоятель парафії священник Максим Подзідзей, інше духовенство Цуманського деканату



та Рівненської єпархії. Разом з усіма молився й голова ОТГ Анатолій Дорошук.

Перша згадка про храм у селі сягає XIX ст., проте більше про святиню невідомо. Раніше інформаційна служба єпархії повідомляла, що в лютому цього року парафіяни звернулися до управління єпархії з проханням змінити юрисдикцію.

Ольга ВЕРЕМЧУК. Світлина інформаційної служби єпархії

В ОЩЕВІ ЗВЕРНУЛИСЯ ДО ПРИХИЛЬНИКІВ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

У цьому селі Горохівського благочиння настоятель парафії Воздвиження хреста Господнього протоієрей Василь Лунь разом із прихожанами 29 вересня звернулися до колишнього настоятеля та вірних Української православної церкви (у єдності з Московським патріархатом) із закликом припинити розбрат.

У документі віряни розповідають про ситуацію, яка склалася в селі. Адже прихильники МП стверджують, що після переходу в Православну церкву України, яка одержала канонічну автокефалію, храм нібито накрила «чорна хмара». Вони перестали вітатися з односельцями та називають їх «зрадниками», «іудами» й «розкольниками».

Аби припинити ворогування, парафіяни разом із о. Василем

закликають «до правдивої єдності навколо спільної Христової Чаші. Не оминайте нашого святого храму, забувайте усі образи, що панують у ваших серцях, не відвертайтеся від своїх ближніх. Не створюйте розділення сімей, родин, односельців. Згадайте про те, що люди, на яких ви зараз тримаєте образи, колись разом із вами молилися до Бога і досі моляться за вас і ваше спасіння», – йдеться у документі.

Нагадаємо, 27 лютого церковна громада цього села провела збори, на яких більшість парафіян вирішили змінити юрисдикцію та воз'єднатися з ПЦУ. Із таким проханням на початку березня представники парафії звернулися до управління єпархії.

Ольга ВЕРЕМЧУК





АРХІЄРЕЙ ПОБУВАВ У КОРШІВСЬКІЙ ПАРАФІЇ

6 жовтня митрополит Луцький і Волинський Михаїл здійснив візит до громади Воздвиження хреста Господнього с. Коршів Луцького районного благочиння – вперше після її переходу в ПЦУ.

У проповіді високопреосвященний пояснив значення поняття «Церква». Коли ми говоримо, що йдемо до церкви, варто розуміти, що Церква – це єпископ і народ. Тобто ми як віруючі люди своїми молитвами наповнюємо храм. Саме такий сенс варто вкладати у це поняття, пояснив архіпастир. «Не в стіни, не в форму, а в зміст», – підкреслив керуючий єпархією.

Разом з архієреєм служили луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії протоієрей Олександр Казмірук, інше духовенство міського та районного деканатів.

За Богослужінням о. Олександра нагороджено черговою священничою відзнакою. Також владика Михаїл вручив нагороди голові РДА Тарасові Яковлеву, сільській голові Марії Тарасюк, іншим жертводавцям та активним парафіянам.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії



ДИКОВИНИ: ХРАМОВЕ СВЯТО І ПЕРШИЙ АРХІЄРЕЙСЬКИЙ ВІЗИТ ЗА 100 РОКІВ



Парафія Покрови Пресвятої Богородиці с. Диковини на Горохівщині вперше після переходу з Московського патріархату 14 жовтня приймала митрополита Луцького і Волинського Михаїла.

Як розповів настоятель громади священник Роман Третяк, цей храм було побудовано 1719 р. в с. Бужани. Проте з часом там з'явилася мурована церква, тому в 1919-му дерев'яну перенесли до Диковин. Старожили стверджують, що з часу перенесення храму архієрей не приїжджав до них жодного разу.

Окрім о. Романа, під час літургії з владикою молилося духовенство Горохівського та Цуманського благочинь. Після служби освятили оновлений розпис Божого дому.

На завершення свята керуючий єпархією вручив нагороди. Зокрема, церковну відзнаку одержав жертводавець Олександр Захарчук.

Ольга ВЕРЕМЧУК. Світлина інформаційної служби єпархії



У СЕРХОВІ ВІДЗНАЧИЛИ ЮВІЛЕЙ ПАРАФІЇ, ЩО ВОЗЗ'ЄДНАЛАСЬ ІЗ ПЦУ



З нагоди 25-ліття від дня освяти храму Покрови Пресвятої Богородиці у цьому селі Маневицького деканату 15 жовтня відслужено Божественну літургію.

Богослужіння очолив благочинний протоієрей Андрій Закидальський. Разом із деканом служили настоятель громади протоієрей Михайло Мельничук, інше місцеве духовенство та з Луцького районного благочиння.

На завершення відправи благодійникам та активним парафіянам вручили ікони Покрови. Раніше інформаційна служба єпархії повідомляла про вихід цієї громади з Московського патріархату і прийняття до ПЦУ.

Надія ВОНСИЦЬКА



СВЯТИНІ ВОЛИНИ

У ГОЛИЩЕВІ ЗАСНОВАНО ХРАМ



У цьому селі Луцького районного деканату відбули чин заснування храму Святителя Миколая Чудотворця та поставлення хреста. Його очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл 22 вересня.

У лютому цього року парафія Святителя Миколая Чудотворця вийшла з-під юрисдикції Московського патріархату і возз'єдналася з Православною церквою України. Довгий час жителі цього села молилися у маленькій каплиці на місцевому кладовищі. А тепер будуватимуть нову церкву.

Разом із владикою служили луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії священник Володимир Курков, духовенство районного, Горохівського благочиння та Рівненської єпархії.

Ольга ВЕРЕМЧУК

Світлина інформаційної служби єпархії



ПОСТАТІ

ЗІ СПОГАДІВ П. М. ЖОЛТОВСЬКОГО

(До 115-ї річниці від дня народження)

Павло Миколайович Жолтовський (07.12.1904 – 30.08.1986) – видатний мистецтвознавець, син священника з села Мислятин на Хмельниччині, присвятив життя науково-дослідницькій та збиральницькій діяльності творів давнього українського мистецтва, які здебільшого мали сакральний зміст. Його життя проходило «на фоні великих, нерідко грізних подій». На формування життєвої позиції вченого мали вплив різні чинники. Серед них – родинне середовище, природний дар до філософського пізнання світу, вроджений талант відчувати красу мистецтва та реалії перелому суспільно-політичного життя на початку ХХ століття.

Павло Миколайович залишив нам безцінні спогади про свій життєвий шлях. Пропонуємо деякі з них.

ПРО ЦЕРКВУ

У нашому селі була стара дерев'яна, з досить широким куполом – типова волинська церква XVIII століття. Від дороги, зі своєї південної сторони церква була обгороджена кам'яною невисокою стіною з приземистими арчастими воротами, з кам'яними сходами перед ними. Сходи мали обабіч низькі широкі кам'яні бар'єри, покриті двома широкими дошками. Ми, діти, ковзалися по цих дошках, від чого вони лоснілися. Була і дерев'яна дзвіниця, та я її вже не пам'ятаю. Її знесли під час будівництва нової церкви в банальному «руско-синодальному» стилі.

Нова церква була побудована і освячена приблизно в 1910 році. Але стара церква стояла ще більше двадцяти років, зістарюючись, втрачаючи свою дощату обшивку, та залишалася для мене загадково прекрасною, таємничо чарівною, різко контрастною до банального вигляду нового храму.

Інколи вдавалося бувати всередині старої церкви. Стояв



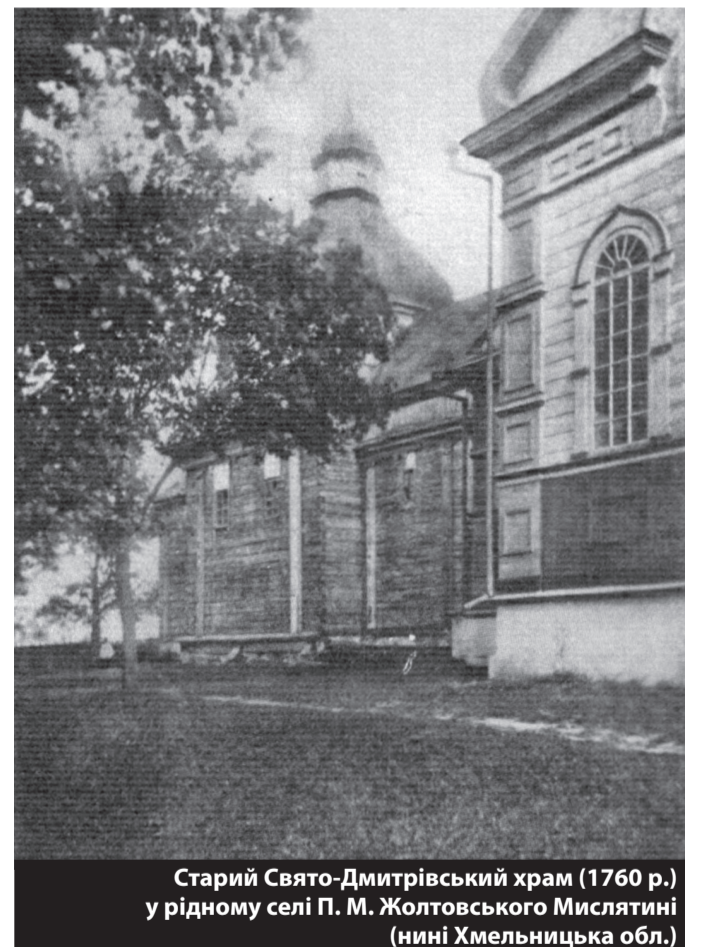
П. М. Жолтовський. Харків. Світлина 1929 р.

у ній старий різьблений, з потьмянілою позолотою іконостас з характерними ликами намісних ікон нижнього яруса. Темнуватий був живопис, та оживлявся він блиском позолочених і посріблених карбованих окладів. У Христа був характерний лик українського типу з короткою загостреною борідкою. На грудях поверх карбованої ризи на ланцюжку висів золочений сонцеподібний круг, оточений сямвом, – своєрідний символ небесного владичества. Богородиця – з лицем української молодичі, святий Миколай – з золоченим металевим омофором, храмова ікона Дмитрія Солунського в золоченому металевому шлемі, з великим хрестом на панцирі. Живопис верхніх рядів іконостаса був дуже забруднений та потемнілий.

...На тісних хорах церкви лежали зв'язані стоси паперів церковного архіву. Виявив я там знаменитий у свій час латинський підручник Еммануїла Альвара, попався в мої руки також екземпляр маніфесту про звільнення селян з його знаменитим: «Осени себя крестным знаменіем, православный русский народ...». В маленькій темній ризниці я знайшов декілька мідних вотумів, мініатюрний глечик – «ампулку», реліквії колишнього уніатського обряду. Був там і стілець з затійливою барочною спинкою. Потім, заглянувши сюди, Данило Щербаківський забрав цей стілець у Київ (зараз він знаходиться у збірці Києво-Печерського заповідника).

ПРО ЛЮБОВ ДО СТАРОВИНИ

З ранніх літ проснулася і виникла в мене любов до старовини. З часом я став професійним ученим в цій області. Але ніколи я не міг обмежитися в ознайомленні та вивченні серед пам'яток лише тим, що так чи інакше було пов'язано з моїми науковими інтересами. В пам'ятках мене захоплювало не тільки і не стільки пізнання, гелертерське вивчення, а те невимовне і несказанне, що ці пам'ятки випромінювали, що безпосередньо вливалось в душу і залишалось в ній назавжди. А



Старий Свято-Дмитрівський храм (1760 р.) у рідному селі П. М. Жолтовського Мислятині (нині Хмельницька обл.)

для цього достатньо самого короткого спілкування. Майже миттєвого сприйняття. Жага саме спілкування з пам'ятками, їх інтуїтивного осягнення томила мене все життя...

Я хотів би якось відзначити, наскільки мої мандрівки по пам'ятниках оживляли і насичували мене духовно. Я переконаний, що пам'ятники треба зберігати в першу чергу для того, щоб з'єднати дихання сучасних і минулих поколінь. Свідоме та інтуїтивне спілкування сучасників з витворами старовини розширило б їх духовний простір і духовний вік.

Ітак, пам'ятники, і серед них в першу чергу – храми. В залежності від свого фізичного стану, вони то дзвінкі та пафосні, то печальні та пригнічені, та завжди прекрасні, радісно і скорботно вродливі.



Подвір'я Харківського Свято-Покровського чоловічого монастиря. Ліворуч – Покровський собор (освяч. 1689 р.), праворуч – будинок архієрея, в якому на другому поверсі з 1926 по 1933 рр. розміщувався Музей українського мистецтва



Новий Свято-Дмитрівський храм (1910 р.) у Мислятині

Закінчення. Початок на с. 6

Тисячі і тисячі храмів, створених до середини минулого (XIX) століття, були прекрасні, виражаючи красу в естетично досконалих формах свого часу. Вони втілювали в собі всі тонкості духовного самопізнання людей різних історичних часів, вони стали неперевершеними, утаємниченими, але всепроникливими і дохідливими ієрогліфами культури народу. В нашій країні, де було не так уже й багато палаців та замків, церкви-фортеці-монастирі акумулювали в собі все головне, основне, створене і воздвигнуте у царстві прекрасного. Храми були як самоцвіти на рубіщі убогих сіл, сіяли сузір'ями і деадемами в містах і монастирях – прикрашали і возвишали землю.

Два десятиліття бушувала буря вандалізму (20–30-ті роки ХХ ст.), позбавляючи багато міст і сіл їхніх коштовних прикрас, позбавляючи народ його культурних багатств. А вчені, поціновувачі та знатоки національної спадщини, хранителі музейних цінностей були безсилі щось зробити. Проте роки цієї жадливої бурі одійшли, забравши з собою тіні знищених без ніякої потреби пам'яток національної культури та свободи тих нечисленних тоді музейних робітників, що уболівали за долю цих пам'яток.

Але цінностей було так багато, що всього не змогли знищити. Зупинили ці руйнування, почали поступово відновлювати, що можна було відновити, підняти з руїн.

МУЗЕЙНА СПРАВА

Музейна робота в моїй молодості, маю на увазі дореволюційні роки і перше пореволюційне десятиліття, була свого роду «сокровище смиренних».



Музейні працівники під час експедиції по Чернігівщині. Зліва направо – Д. Чукін та П. Жолтовський. 1928 р.

Приходили до цієї справи нечисленні, але беззавітно віддані тій справі люди. Всі вони починали з різних професій. Не існувало тоді фахової музейної школи, а люди ставали до цієї роботи, залишивши вчителювання, лікарювання, канцелярську роботу. Йшли й ставали до цієї справи як зачаровані странники. Всі вони займалися вивченням та колекціонуванням того, що вже почало відходити з життя, якщо цими словами можна об'явити той інтерес, те палке замилювання, з яким віддавалися вони цій справі.

На цьому шляху треба було долати свої Сцилли і Харибди. Одна з них – мізерний заробок, навіть серед тих скудних, на які тоді взагалі працювали всі. Друга була зв'язана з тим, що музейник тоді займався переважно старовиною, яку історія приречена на знищення. Цей вирок історії неухильно виконувало життя. На закаханих в старовині дивились як на диваків, або, і це було фатальним, як на ворожих новому.

Музейному робітнику дійсно доводилося відкласти «всякое житейское попечение» про матеріальний бік свого життя, віддаючи всю свою духовну і фізичну енергію заворожившій нас справі.

Свою музейну діяльність я почав з січня 1926 року в Музеї українського мистецтва м. Харкова. ... Наш музей був організований С. А. Таранушенком на основі бувшого Харківського церковного музею та, евакуйованого до Харкова під час Першої світової війни, Волинського епархіального давнесховища. І одна, і друга збірки мали церковний характер. Тут були ікони, книги, церковне спорядження – пам'ятки мистецтва нерідко високої цінності...

За книгою П. М. Жолтовського «Umbra vitae. Спогади. Листування. Додатки» (Харків, 2013) підготувала Л. Я. ОБУХОВИЧ, художник-реставратор Музею волинської ікони

ОФІЦІЙНО



Священника Корнелія Хруща відрховано з кліру парафії Преподобного Сергія Послушного в с. Зміїнець Луцького райдеку (указ № 153 від 3 вересня 2019 р.).

Священника Ігоря Яцюру звільнено від обов'язків настоятеля парафії Волинської ікони Божої Матері в с. Богушівка Луцького райдеку. й призначено на таку ж посаду парафії Апостола Андрія Первозваного в Луцьку (№ 155, 157 від 24 вересня).

Протоієрея Андрія Лотоцького звільнено від обов'язків настоятеля парафії Рівноапостольного

князя Володимира в с. Стрільче Горохівського дек. (№ 158 від 8 жовтня).

Протоієрея Василя Ревагу звільнено від обов'язків настоятеля парафії Преображення Господнього в с. Бистровиця і призначено на таку ж посаду парафії Рівноапостольного князя Володимира в с. Стрільче Горохівського дек. (№ 159, 160 від 8 жовтня).

Протоієрея Віктора Михалевича звільнено від обов'язків настоятеля парафії Апостолів Петра й Павла в с. Коршовець Луцького райдеку, а **священника Корнелія Хруща** призначено на цю посаду (№ 163, 164 від 17 жовтня).

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

5 грудня

День висвяти: 25 років тому, 1994-го, – протоієрей Володимир Подолець, староста кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку.

11 грудня

День народження: 45 років тому, 1974-го, – протоієрей Олександр Лосев, настоятель парафії Різдва Йоана Хрестителя в с. Нові Червища та Великомучениці Варвари в с. Рудка-Червинська Камінь-Каширського деканату.

13 грудня

День народження: 35 років тому, 1984-го, – священник Андрій Хромьяк, настоятель парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Жабка Ківерецького деканату.

18 грудня

День чернечого постригу: 15 років тому, 2004-го, – ієромонах Миколай (Смаглюк), клірик нижнього храму кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку.

19 грудня

День освяти храму: 15 років тому, 2004-го, – церква Святителя Миколая Чудотворця в с. Мстишин Луцького районного деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, браття і сестри! Хай Господь благословляє усіх вас на многії і благі літа!

ОГОЛОШЕННЯ

ОБИТЕЛЬ ВІДКРИЛА КРАМНИЦЮ «АЛІФІЯ»

Церковний магазин жіночого монастиря Святителя Василія Великого розміщено за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (вхід із боку вул. Паркової).

Як повідомила намісниця обители ігумення Анастасія (Заруденець), тут можна придбати речі для священнослужителів, усе, що потрібно для проведення богослужінь, а також для духовних потреб мирян. Поки що визначено: крамниця працюватиме щодня з 9.00 до 19.00.



Освячення приміщення здійснив митрополит Луцький і Волинський Михаїл 13 жовтня.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

СЛУХАЙТЕ
Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і Дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ
Сайт pravoslavivolyzni.org.ua – історія, устрій епархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
За єдину Православну Українську Церкву України
Часопис Волинської єпархії Православної Церкви України
Свідоцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ПРАТ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 710-301. Зам. №1025 Наклад 1200 пр. Передплатний індекс 91241.

РЕДАКЦІЯ
Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Микола ВОЛОШИН (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1
volynkonsistoria@ukr.net
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10:00–16:00, обідня перерва – 13:00–14:00

КЕРУЮЧИЙ ЕПАРХІЄЮ
Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел./факс (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ
Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віцеканцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР
Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність епархії) info@sluzhba@ukr.net
Сайт – pravoslavivolyzni.org.ua
info@pravoslavivolyzni.org.ua
Пресслужба (співпраця зі ЗМІ) – прессекретар протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68 Pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські епархіальні відомості». Hazeta.vyev@gmail.com

Телестудія «Собор» – гол. редактор диакон Сергій ПАНАШУК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. Тел. (095) 126-40-77. Blago@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 kljuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місії діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79
Уповноважений епархії у справах сім'ї – протоієрей Василь КЛОЧАК. Моб. (066) 571-75-27

ДУХОВНА ШКОЛА

«ПОКРОВА У ДРЕВНЬОМУ ЛУЧЕСЬКУ» – ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ



14 жовтня, в день великого Богородичного свята, Луцький міський деканат організував пізнавально-виховний захід для вихованців недільних шкіл обласного центру та їх батьків.

Дійство, яке благословив митрополит Луцький і Волинський Михаїл, розпочалося з молитви на руїнах храму Йоана Богослова, що в замку Любарта. Її очолив декан протоієрей Михайло Онищук.

Під проводом намісника монастиря Воздвиження хреста Господнього ігумена Никодима (Смілого) відбулася екскурсія замком та урок дзвонарства.



Далі учасників свята поділили на групи. Старші діти отримали завдання для квесту Старим містом. Для менших – провели майстер-клас із образотворчого мистецтва, сіноплетіння, гончарства на території Хрестовоздвиженського храму. В самій же Братській церкві відбулася лекція «Секрети-підказки від душпастирів у вихованні дітей» для батьків.

На завершення всі зібралися для підбиття підсумків та на солодкий стіл.

Ольга ВЕРЕМЧУК, Світлина інформаційної служби єпархії та з архіву протоієрея Михайла Онищука



ЧУДО

ПІД ЧАС ПАЛОМНИЦТВА ПО СВЯТІЙ ЗЕМЛІ ЗАМИРОТОЧИЛА ІКОНА



Краплинки мира з'явилися на образі Пресвятої Богородиці, придбаному священником у Вифлеємі.

Чимала група прочан, яку очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл, 26 вересня – 2 жовтня традиційно відвідувала святі місця. У поселенні, де Ісус був на весіллі, дві пари із групи виявили бажання повінчатися. Тут один із душпастирів – Павло Михальчук – вирішив придбати Вифлеємську ікону Божої Матері для своєї сім'ї. Пізніше, ідучи «дорогою Ісуса Христа», ніс образ на грудях.

У храмі Гробниці Божої Матері, де на чільному місці встановлено Єрусалимську ікону Діви Марії, богомольці почали правити акафіст. Отець Павло перший приклонився до святині та поставив Вифлеємську реліквію біля Єрусалимської. Після цього продовжив читати акафіст, а владика Михаїл помазував прочан миром.

У цей час образ став змінюватися: то темнів, то світішав, і врешті-решт паломники побачили рідину на іконі у вигляді сльози, яка скотилася донизу. Владика Михаїл висловив упевненість, що це за щирими молитвами Господь послав знак для утвердження у вірі.

Прощу організувала паломницька служба єпархії «Україна». Її очолює Лариса Савчук, яка і розповіла інформаційній службі єпархії про цю подію.

Ольга ВЕРЕМЧУК, Світлина з сайту t1.ua

